

Sygn. akt **IV Ka 151/24**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2024 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Sądu Okręgowego Mirosław Kędziński

Sędziowie Sądu Okręgowego Anna Warakomska

Sądu Okręgowego Roger Michalczyk

Protokolant stażysta Damian Biesiekierski

przy udziale Rafała Kurka - prokuratora Prokuratury Rejonowej Bydgoszcz-Południe w Bydgoszczy

po rozpoznaniu dnia 4 kwietnia 2024 r.

sprawy **J. Z.**, s. J. i T., ur. (...) w S.

oskarżonego z art. 190a § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Szubinie

z dnia 28 listopada 2023 r. sygn. akt II K 52/23

- utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
- zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej **Ż. W.** kwotę 840,00 (osiemset czterdzieści) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;
- wymierza oskarżonemu opłatę w wysokości 120,00 (sto dwadzieścia) złotych za II instancję i obciąża go wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym w kwocie 50,00 (pięćdziesięciu) złotych.

SSO Roger Michalczyk SSO Mirosław Kędziński SSO Anna Warakomska

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 151/24
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1.	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Szubinie z 28.11.2023 r., sygn. II K 52/23

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Obrońca wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania, które mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia tj:</p> <p>1. naruszenie art. 7 k.p.k. przez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny i uznanie że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu , podczas gdy zebrane w sprawie dowody, w szczególności dane telefoniczne i niejednoznaczne zeznania , a także jakichkolwiek nagrań nie pozwalają na przyjęcie, że wina oskarżonego została udowodniona w sposób niebudzący wątpliwości,</p> <p>2. naruszenie art. 7 k.p.k. przez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego i bezpodstawne uznanie ich za niewiarygodne w części kwestionującej popełnienie zarzucanego czynu, w szczególności nieinteresowanie się synem, podczas gdy wyjaśnienia oskarżonego były spójne,</p> <p>3. naruszenie art. 7 k.p.k. przez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zeznań świadków Ż. W., R. W., Ł. W., T. W., A. W., P. S. i bezpodstawne uznanie ich za wiarygodne, podczas gdy zeznania te są nielogiczne oraz nie korelowały</p>	# zasadny
2.		# częściowo zasadne
3.		# niezasadne
4.		
5.		
6.		

	<p>z pozostałym zebrany materiał dowodowym.</p> <p>4. naruszenie art. 7 k.p.k. oraz art. 410 kpk przez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zeznań świadków K. Z. i M. K. oraz wykazu połączeń , a także niewypowiedzenie się co do całokształtu przedstawionych dowodów, podczas gdy dowody te były spójne, logiczne i wiarygodne a jednocześnie wskazywały, że oskarżony nie mógł popełnić zarzucany mu czyn,</p> <p>5. naruszenie art. 170 § 1 i § 1a k.p.k., poprzez nieuzasadnione oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka K. R., podczas gdy świadek ten jako współpracownik pokrzywdzonej miał wiedzę na temat pojawienia się oskarżonego w miejscu pracy pokrzywdzonej,</p> <p>co skutkowało</p> <p>6. dokonanie błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mających wpływ na jego treść przez: bezpodstawne przyjęcie, że oskarżony popełnił zarzucany mu czyn, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego , zwłaszcza wyjaśnień oskarżonego , zeznań M. K., wykazu połączeń , wprost wynika, że oskarżony nie mógł nachodzić i upoczywie śledzić pokrzywdzonej, co doprowadziło do jego bezpodstawnego skazania.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ad. 1 – 4, 6. Zarzuty niezasadne. Zgodnie z utrwalonym od lat poglądem,</p>		

wyrażanym tak w doktrynie jak też w judykaturze, że ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd meriti w toku rozprawy głównej mogą być skutecznie zakwestionowane, a ich poprawność zdyskwalifikowana, wtedy dopiero, gdyby w procedurze dochodzenia do nich Sąd uchybił dyrektywom art. 7 k.p.k., pominął istotne w sprawie dowody lub oparł się na dowodach na rozprawie nieujawnionych, sporządził uzasadnienie niezrozumiałe, nadmiernie lapidarne, wewnątrznie sprzeczne bądź sprzeczne z regułami logicznego rozumowania, wyłączające możliwość merytorycznej oceny kontrolno-odwoławczej.

Skarżący, wyrażając własną odmienną oceną dowodów i wyprowadzając własne wnioski w tym zakresie nie wykazał w wiarygodny i przekonujący sposób, aby ocena dowodów dokonana przez Sąd meriti nosiła cechy dowolności (wykraczając tym samym poza granice ocen swobodnych zakreślone dyrektywami art. 7 k.p.k.). Tego rodzaju uchybień jakie skarżący podnosił w związku z oceną czynu zarzucanego oskarżonemu, aby rodziły one wątpliwości co do merytorycznej trafności zaskarżonego wyroku w tym zakresie, Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie jednak nie stwierdził. Rzecz w tym, że dla skuteczności zarzutu tego rodzaju (ukierunkowanego na kwestionowanie oceny dowodów) nie wystarczy wysłowienie własnego stanowiska, odmiennego od ustaleń Sądu meriti. Konieczne jest natomiast wykazanie w oparciu o dowody i ich wnikliwą ocenę, że ustalenia te są błędne, wskazanie możliwych

przyczyn powstałych błędów i wszechstronne uargumentowanie własnego odmiennego stanowiska.

Sąd Okręgowy stwierdził, że obrońca tego rodzaju argumentacji i na takim poziomie jej przekonywalności, nie przedstawił. Wbrew jego twierdzeniom, analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego pozwala w pełni na podzielenie przekonania Sądu meriti o tym, iż oskarżony swoim zachowaniem zrealizował znamiona zarzucanego mu czynu. Niedostatecznie pogłębiona argumentacja skarżącego całkowicie traci swą przekonywalność w konfrontacji ze zgromadzonymi w sprawie dowodami zwłaszcza w postaci wiarygodnych zeznań świadków, innych dokumentów, których łączna synteza w pełni oddaje całokształt okoliczności zdarzeń będących przedmiotem oceny i która bez wątpienia pozwalała Sądowi pierwszej instancji na przyjęcie prawidłowych ustaleń w zakresie, które włączone zostały do podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku.

Apelacja obrońcy nie dostarcza dostatecznych argumentów mogących przemawiać za zasadnością jej uwzględnienia, a co za tym idzie, uzasadniać możliwości odmiennego rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, ów środek odwoławczy zawiera jedynie odmienną, jednostronną ocenę materiału dowodowego, a podniesione w nim argumenty mają charakter stricte polemiczny a w szczególności abstrahują od treści zebranych dowodów.

Analiza treści sformułowanych przez skarżącego zarzutów oraz ich uzasadnienia prowadzi do wniosku,

że skarżący dokonania błędnych ustaleń faktycznych upatruje przede wszystkim w nieuprawnionym - jego zdaniem - obdarzeniu wiarą zeznania pokrzywdzonej oraz potwierdzających jej relację zeznań świadków R. W., Ł. W., T. W., A. W. i P. S. przy jednoczesnym zdyskredytowaniu wyjaśnień oskarżonego oraz części zeznań K. Z. i M. K..

Tymczasem Sąd Rejonowy dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w tej części rozważył szczegółowo i wszechstronnie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zeznania wszystkich świadków oraz wyjaśnienia oskarżonego. Wskazał którym i dlaczego dał wiarę oraz którym zeznaniom i wyjaśnieniom nie dał wiary, przedstawiając motywy swoich ocen.

Obrońca nie wykazał w skardze apelacyjnej, aby w zaskarżonym wyroku, przy ocenie wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków, oraz dokumentów zebranych w sprawie, Sąd dopuścił się obrazy art.7 kpk.

Apelacja zawiera odmienną ocenę dowodów, korzystną dla oskarżonego i sprowadza się do założenia, że zeznania świadków, którzy zeznawali „niekorzystnie” dla oskarżonego są niewiarygodne i należy odmówić dania im wiary, a uznać za wiarygodne odmienne twierdzenia oskarżonego.

Analiza zgromadzonego materiału dowodowego przekonuje, że w kwestiach istotnych w sprawie, zeznania świadków Ż. W., R. W., Ł. W., T. W., A. W., P. S. są konsekwentne i stanowcze i w istotnych dla rozstrzygnięcia kwestiach ze sobą zbieżne. Żadną jednak miarą nie sposób uznać

racji obrońcy, by dyskwalifikowało ich zeznania z postępowania przygotowawczego w ich treści; faktycznie są podobne, co nie dziwi, skoro relacjonowali to samo zdarzenie; nie dziwi też więc ich podobny opis poszczególnych faktów, szczególnie, że miało to miejsce krótko po zdarzeniach, gdy z natury rzeczy pamiętali jego przebieg.

Nadto oceniając ich zeznania, trzeba podkreślić brak jakiejkolwiek tendencyjności czy złośliwości w ich relacjach. Chcąc zatem zdyskwalifikować te dowody, należałoby przyjąć, że w toku całego postępowania świadczili w złej wierze, że zdecydowali się fałszywie oskarżać – to znaczy umyślnie i nieprawdziwie niewinnego człowieka. Brakuje jednak jakichkolwiek danych, które czyniłyby tę czysto teoretyczną tezę choćby w niewielkim stopniu prawdopodobną.

Finalnie sąd odwoławczy w pełni podziela ocenę zeznań wszystkich świadków dokonaną oraz wyjaśnień oskarżonego przez Sąd I instancji zawartą na str. 5-12 uzasadnienia, powołuje się na nią nie dostrzegając powodu jej powielania.

Niezasadnie powołuje się skarżący na naruszenie przez Sąd I instancji także art.410 kpk w przypadku zeznań K. Z. i M. K. oraz wykazu połączeń.

Zgodnie z tym przepisem podstawę wyroku stanowić może tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Oznacza to, że sąd wydając wyrok nie może opierać się na tym co nie zostało ujawnione na rozprawie, jak również i to, że wyroku nie wolno wydawać

na podstawie części ujawnionego materiału dowodowego, a musi on być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych, które tezę aktu oskarżenia potwierdzają, jak i tych, które ją podważają.

Zasada określona w art.410 kpk obowiązuje także strony procesowe, które przedstawiając własne stanowisko nie mogą opierać go na fragmentarycznej ocenie dowodów z pominięciem tego wszystkiego, co może prowadzić do innych wniosków (por. wyroki Sądu Najwyższego z 30 lipca 1979r, III KR 196/79 OSNPG 1980/3/43 i z 5 listopada 1997r V KKN 62/97 Prok. i Pr. 1998/2/13).

O naruszeniu tego przepisu może być zatem mowa jedynie wtedy, gdy sąd orzekający pominie jakąś okoliczność ujawnioną w toku rozprawy lub oprze ustalenia faktyczne na okoliczności w toku rozprawy nie ujawnionej (por. wyrok Sądu Najwyższego z 9 kwietnia 1997r, IV KKN 103/96 Prok. i Pr. 1997/10/12).

Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, przedmiotem rozważań Sądu I instancji były wszystkie dowody przeprowadzone i ujawnione w toku przewodu sądowego, oceniane z taką samą wnikliwością i starannością. Skoro więc Sąd I instancji oparł swe rozstrzygnięcie na analizie całokształtu ujawnionych okoliczności i przeprowadzonych dowodów nie można skutecznie stawiać mu zarzutu naruszenia art.410 kpk.

Tymczasem dokonanie takiej czy innej oceny dowodu przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie nie stanowi naruszenia

art.410 kpk, co jednoznacznie stwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z 19 czerwca 2002r V KKN 34/01 (vide: Lex 53912; por. też R.A. Stefański, Komentarz do art.410 kodeksu postępowania karnego).

Nadto stwierdzić należy, że eksponowany przez obrońcę „ brak jakichkolwiek nagrań „ nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia, jako że żaden przepis prawa nie uzależnia wyniku procesu od istnienia nagrań zdarzeń czy relacji między stronami.

Nie mają też większego znaczenia w sprawie wykazy połączeń czy wykaz stacji logowania się telefonu oskarżonego, gdyż z uwagi na brzmienie art. 180 a ust 1 ustawy z dnia 16.7.2004 roku - Prawo telekomunikacyjne, tego rodzaju dane są przechowywane tylko przez 12 miesięcy i szersze ustalenia nie były możliwe. Stąd w niniejszej sprawie tego rodzaju ustalenia dotyczą jedynie 3 miesięcy, a więc jedynie fragmentu inkryminowanego okresu (ten określono na ponad 2 lata) . Nadto działanie oskarżonego nie we wszystkich formach nękania wymagało użycia telefonu a wręcz można przyjąć, że wobec powszechnej wiedzy o możliwościach ustalenia miejsca logowania konkretnego telefonu w konkretnym czasie, oskarżony mógł celowo zostawiać swój telefon w innym miejscu.

Ad. 5. Zarzut niezasadny.

Nietrafny jest zarzut obrazy art. 170 § 1 i § 1a k.p.k. Myli się też skarżący twierdząc, że sąd niezasadnie oddalił wniosek dowodowy o przesłuchanie świadka K. R., gdyż sąd nie wydał takiego postanowienia, jednakże

uchybie nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Nieuprawnione jest bowiem stanowisko, że każda inicjatywa dowodowa winna być bezkrytycznie akceptowana przez sąd. Stwierdzić bowiem należy, że wprawdzie sąd orzekający ma obowiązek przeprowadzania dodatkowych dowodów ale dopiero wówczas, gdy dokonując ich oceny uzna, że materiał dowodowy jest niepełny i nasuwa wątpliwości, co do stanu faktycznego sprawy, więc powinien być uzupełniony. Sąd I instancji uznał, że materiał dowodowy w tym konkretnym zakresie jest pełen a „Sąd zobowiązany jest do przeprowadzania dodatkowych dowodów czy to z urzędu czy na wniosek strony tylko w takim zakresie, w jakim jest to niezbędne dla wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy. Innymi słowy w jakim jest to niezbędne dla prawidłowego wyrokowania” (wyrok SN 2003-05-28 OSNwSK 2003/1/1136). W konsekwencji nie było celowym przesłuchanie K. R. na okoliczności wskazane przez obrońcę w jego wniosku (K.162), jako że ustalenie „ ...przebywania oskarżonego w miejscu pracy pokrzywdzonej oraz ewentualnie słyszenia przez świadka o jego zachowaniach wobec pokrzywdzonej „nie wносиło niczego istotnego do sprawy.

Uprawnienie do przeprowadzenia dodatkowych dowodów w zestawieniu z ciężącym na przewodniczącym obowiązkiem baczności, by zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy, nie oznacza obowiązku przeprowadzenia wszystkich dowodów, jakie hipotetycznie mogłyby cokolwiek wnieść do

<p>sprawy. Dowodzenie jakiegokolwiek faktu w procesie karnym musi być uzasadnione rzeczową potrzebą, a nie formalistycznym przeświadczeniem skarżącego, że konieczne jest wykorzystanie wszystkich dostępnych źródeł dowodowych.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu I instancji i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec ustaleń i argumentacji Sądu Rejonowego skarżący nie przedstawił przekonującej argumentacji pozwalającej na zmianę zaskarżonego wyroku w postulowanym zakresie. Apelacja zawiera odmienną a przy tym głoślowną ocenę dowodów, korzystną dla oskarżonego i sprowadza się do stwierdzenia, że dowody „niekorzystne” dla oskarżonego, są niewiarygodne i należy odmówić dania im wiary, a uznać za wiarygodne odmienne twierdzenia oskarżonego i wspierające je zeznania świadków.</p> <p>Sąd I instancji zasadnie uznał też , że materiał dowodowy jest pełen i w konsekwencji nie było celowym przesłuchanie K. R. na okoliczności wskazane przez obrońcę w jego wniosku</p>		

Nie ma żadnych podstaw do
negowania rozstrzygnięcia Sądu I
instancji.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Orzeczenie o winie i karze	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Argumentacja jak powyżej. Oskarżony niewiarygodny; wskazane dowody obciążające jednoznaczne ; apelacja niezasadne i wyłącznie polemiczna.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
.	
Zwięźle o powodach zmiany	
.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	<p>O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono po myśli art.636§1 k.p.k. Skoro to oskarżony spowodował postępowanie odwoławcze, to wobec nieuwzględnienia środka odwoławczego jego obrońcy, to on ponosi jego koszty. Opłatę wymierzono w oparciu o przepisy art. 2 ust. 1 pkt.2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r.o opłatach w sprawach karnych.</p> <p>.</p>

7. **PODPIS**